

Arrest

nr. 242 313 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (eigen onderlijning), kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.” (eigen onderlijning). De Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Betrokkene dient aldus een eigen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart voor te leggen. De voorgelegde documenten, nl. het vervallen Joegoslavische paspoort van zijn moeder (waarin betrokkene vermeldt wordt als kind van) en de identiteitskaart van zijn vader hebben geen betrekking op betrokkene zelf en kunnen dus niet aanvaard worden als geldige identiteitsbewijzen.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.”

1.3. Op 2 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 02/04/2020, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:

" De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend Paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale ID -kaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis pari van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006."

Art 9bis par 1 van de Wet van 15/12/1980 stelt dat : " In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt , kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft . Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde ...

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker (niet van toepassing in casu)

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste ID - document te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde .

De omzendbrief van 21/06/2007 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale ID-kaart.

Betrokkene dient aldus een eigen erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een nationale ID-kaart voor te leggen.

De voorgelegde documenten , nl het vervallen Joegoslavië Paspoort van zijn moeder (waarin betrokkene vermeldt wordt als kind van) en de identiteitskaart van zijn vader hebben geen betrekking op betrokken zelf en kunnen dus niet aanvaard worden als geldige ID-bewijzen.

Verzoeker stelt :

1.

De Id-kaart van zijn vader heeft inderdaad geen betrekking op hemzelf. Doch

2.

Het vervallen Joegoslavische Paspoort van zijn moeder, waarin hij als kind werd vermeld, heeft juist door die vermelding ook op hem betrekking Door de vermelding van zijn naam in dit Paspoort, kon hij

met dit Paspoort, als kind met zijn moeder reizen en bijgevolg geldt dit paspoort als bewijs van zijn identiteit en tevens als (gelijkwaardige) reistitel.

Totaal ten onrechte stelt de DVZ in de beslissing dd.02/04/2020 dat het vervallen Paspoort van zijn moeder, met vermelding van zijn naam, geen betrekking op hem heeft. Dit Paspoort heeft uiteraard betrekking op de moeder van verzoeker EN OOK op al de erin vermelde kinderen. Het geldt ook als identiteitsdocument en reistitel voor al deze vermelde personen. Het betrokken Paspoort werd destijds met dit doel en voor dit gebruik uitgegeven .

Art. 9bis par 1 stelt als voorwaarde dat de vreemdeling " over een identiteitsdocument beschikt "
Deze voorwaarde moet strikt geïnterpreteerd worden ; doch er mogen ook geen bijkomende voorwaarden of restricties toegevoegd worden aan deze gestelde voorwaarde bij wet, waardoor de toepassing van de wetbepaling uitgehold wordt of voorbij gaat aan haar doel; mn. het aantonen van de identiteit.

Een voorwaarde toevoegen aan een wetbepaling, die aanleiding geeft tot een restrictievere toepassing van deze wetbepaling , strookt niet het beginsel van de rechtszekerheid en tevens niet met het legaliteitsbeginsel.

Ook de omzendbrief van 21/06/2007 stelt dat de identiteit en de nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale ID-kaart.

Nergens wordt hierbij de voorwaarde vermeldt dat het moet gaan om een nog geldig Paspoort, dan wel om een "" eigen" internationaal erkend paspoort" Voor descendenten wordt de nationaliteit en de identiteit even zo goed bewezen aan de hand van het Paspoort van hun ouders waarin zij vermeld staan

De beslissing van DVZ dd. 02/04/2020 waartegen huidig beroep is niet in overeenstemming met art. 9bis par 1 van de Wet van 15/12/1980.

De DVZ handelde onzorgvuldig door de wet op een restrictievere wijze toe te passen dan uitdrukkelijk voorzien.

De rechtsonderhorigen moeten kunnen vertrouwen op een consequente en juiste toepassing van de wetbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij een eigen internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart dient voor te leggen en dat de voorgelegde documenten nl. het vervallen Joegoslavisch paspoort van haar moeder (waarin betrokkene vermeld staat als kind van) en de identiteitskaart van haar vader geen betrekking hebben op de verzoekende partij zelf en dus niet aanvaard kunnen worden als geldige identiteitsbewijzen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de Memorie van Toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”*.

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

3.1.5. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld is. De aanvraag ging niet

vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de identiteitskaart van haar vader en het vervallen Joegoslavisch paspoort van haar moeder heeft voorgelegd. Zoals blijkt uit het administratief dossier staat zij met naam, voornaam en geboortedatum vermeld in voornoemd paspoort.

Betreffende de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene dient aldus een eigen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart voor te leggen. De voorgelegde documenten, nl. het vervallen Joegoslavische paspoort van zijn moeder (waarin betrokkene vermeldt wordt als kind van) en de identiteitskaart van zijn vader hebben geen betrekking op betrokkene zelf en kunnen dus niet aanvaard worden als geldige identiteitsbewijzen.”

3.1.6. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen eigen internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart heeft voorgelegd noch dat de identiteitskaart van haar vader geen betrekking op haar heeft. Zij betoogt dat het paspoort van haar moeder, waarin zij als kind werd vermeld, juist door die vermelding, ook betrekking op haar heeft, dat door de vermelding van haar naam in dit paspoort, zij met dit paspoort als kind met haar moeder kon reizen, dat dit paspoort bijgevolg geldt als bewijs van haar identiteit en tevens als (gelijkwaardige) reistitel, dat de verwerende partij onterecht stelt dat het paspoort van haar moeder, met vermelding van de naam van de verzoekende partij, geen betrekking op haar heeft, dat dit paspoort uiteraard betrekking heeft op haar moeder en ook op al de erin vermelde kinderen, dat het ook geldt als identiteitsdocument en reistitel voor al deze vermelde personen, dat het betrokken paspoort destijds met dit doel en voor dit gebruik werd uitgegeven, dat artikel 9bis, §1 als voorwaarde stelt dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, dat deze voorwaarde strikt geïnterpreteerd moet worden, dat er geen bijkomende voorwaarden of restricties toegevoegd mogen worden aan deze gestelde voorwaarde bij wet, waardoor de toepassing van de wetbepaling uitgehold wordt of voorbij gaat aan haar doel, met name het aantonen van de identiteit, dat een voorwaarde toevoegen aan een wetbepaling die aanleiding geeft tot een restrictievere toepassing van deze wetbepaling, niet strookt met het beginsel van de rechtszekerheid en tevens niet met het legaliteitsbeginsel, dat nergens de voorwaarde wordt vermeld dat het moet gaan om een nog geldig paspoort, dan wel om een “eigen” internationaal erkend paspoort en dat voor descendenten de nationaliteit en de identiteit even zo goed bewezen wordt aan de hand van het paspoort van hun ouders waarin zij vermeld staan.

3.1.7. De verzoekende partij legt bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onder meer het vervallen paspoort van haar moeder voor, waarin zij met naam, voornaam en geboortedatum vermeld staat. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat nergens de voorwaarde vermeld wordt dat het om een eigen paspoort moet gaan en dat voor descendenten de nationaliteit en identiteit even zo goed wordt bewezen aan de hand van het paspoort van hun ouders waarin zij vermeld staan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op het moment van de aanvraag, met name op 28 september 2018, meerderjarig was. Gelet op die meerderjarigheid, is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij een eigen internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart kan voorleggen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Betreffende het door de verzoekende partij voorgelegde paspoort van haar moeder, kan verder opgemerkt worden dat niet duidelijk is of de foto van het kind, wel degelijk de meerderjarige verzoekende partij betreft. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij meerderjarig is en geen kind meer en ten tweede blijkt uit de voorgelegde stukken ook geenszins dat het kind op de foto de verzoekende partij betreft, nu drie kinderen worden vermeld van de moeder en slechts één foto van een kind in de voorgelegde kopie van het paspoort is opgenomen. Ook in die zin komt het niet foutief of kennelijk onredelijk voor om van de verzoekende partij te verwachten dat zij een eigen internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart kan voorleggen. Door te vereisen dat de verzoekende partij over een “eigen” identiteitsdocument beschikt, wordt geen bijkomende voorwaarde of restrictie toegevoegd aan artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Zoals de verzoekende partij aangeeft is het doel van het beschikken over een identiteitsdocument het aantonen van de identiteit. Gelet op het feit dat een het paspoort van een ouder

van een vreemdeling betreft, waarop drie kinderen vermeld staan doch slechts één foto van een kind bevat, gelet op het feit dat het paspoort uitgegeven werd op een ogenblik dat de vreemdeling minderjarig was en gelet op het feit dat het niet duidelijk is of de foto van het kind een foto betreft van de persoon met de naam van de vreemdeling die als kind op het paspoort vermeld staat, of zelfs indien dit wel duidelijk zou zijn, niet duidelijk is of het kind op de foto ook de desbetreffende vreemdeling betreft gelet op het intussen meerderjarig geworden zijn, komt het niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor te oordelen dat een dergelijk paspoort de identiteit van de intussen meerderjarige vreemdeling niet aantoon, waardoor aldus vanaf de meerderjarigheid een “eigen” paspoort wordt geëist.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij geenszins aan dat door het vereisen van het voorleggen van een “eigen” paspoort de toepassing van de wetsbepaling uitgehold wordt of dat deze vereiste voorbij gaat aan het doel, met name het aantonen van de identiteit. Zij toont niet aan dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan een wetsbepaling die aanleiding geeft tot een restrictievere toepassing van deze wetsbepaling en aldus ook niet dat het vereisen van het voorleggen van een eigen paspoort in strijd zou zijn met het rechtzekerheidsbeginsel of het legaliteitsbeginsel.

Waar de verzoekende partij verder betoogt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat het paspoort van haar moeder, met vermelding van haar naam, geen betrekking op haar heeft, gaat zij voorbij aan de samenhang tussen de verschillende motieven in de eerste bestreden beslissing. Vooreerst stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing immers dat de verzoekende partij een eigen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart dient voor te leggen. In die zin dient het daaropvolgend motief “*het vervallen Joegoslavisch paspoort van zijn moeder (waarin betrokkene vermeldt wordt als kind van) en de identiteitskaart van zijn vader hebben geen betrekking op betrokkene zelf en kunnen dus niet aanvaard worden als geldige identiteitsbewijzen*” gelezen te worden als de erkenning door de verwerende partij van het gegeven dat de verzoekende partij vermeld staat in het paspoort van de moeder, maar ook als de vaststelling dat het paspoort van de moeder geen betrekking op de verzoekende partij heeft daar het document geen eigen paspoort is, zodat het paspoort aldus niet aanvaard kan worden als geldig identiteitsbewijs. De moeder, en niet de verzoekende partij, is immers de titularis van het voorgelegde paspoort. Het feit dat de verzoekende partij in het verleden samen met haar moeder met dit paspoort kon reizen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De verzoekende partij toont bovendien geenszins aan dat zij, als meerderjarige, in de mogelijkheid was om met het paspoort van haar moeder te reizen.

In zoverre de verzoekende partij tot slot nog betoogt dat nergens de voorwaarde wordt vermeld dat het moet gaan om een nog geldig paspoort, wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing slechts wordt vastgesteld dat het paspoort van de moeder vervallen is maar geenszins wordt beargumenteerd dat “*een nog geldig paspoort*” een vereiste zou zijn om te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij is in die mate dan ook niet dienstig.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoon dat de motivering in de eerste bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat de beslissing gestoeld is op een onzorgvuldige feitenvinding. De verzoekende partij slaagt er aldus niet in een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken. Een schending van het rechtzekerheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

3.1.8. Het middel is ongegrond.

3.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing

De verzoekende partij betoogt dat het bevel, d.i. de tweede bestreden beslissing, op zijn minst voorbarig en onredelijk te noemen is zolang zij niet alle rechtsmiddelen uitgeput heeft.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat om een voldoende duidelijke omschrijving naar voor te brengen van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel door het bestreden bevel wordt geschonden. De kritiek dat het bevel voorbarig en onredelijk is zolang alle rechtsmiddelen niet uitgeput zijn, kan op geen enkele wijze worden verbonden met enige concrete rechtsregel die de intrinsieke wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekende partij op geen enkele wijze verduidelijkt welke rechtsmiddelen zij precies bedoelt, waar zij het heeft over het uitputten van alle rechtsmiddelen. Tegen welke beslissing deze of gene rechtsmiddelen worden of zouden worden aangewend, wordt evenmin aangegeven. In zoverre zij doelt op de beroepsprocedure tegen de eerste bestreden beslissing, blijkt niet dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij haar betoog nu in onderhavig arrest uitspraak wordt gedaan betreffende de beroepsprocedure.

Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat er geen schorsend beroep openstaat tegen de eerste bestreden beslissing, dat niet is voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, zodat er zich niets verzet tegen het reeds afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (zie *mutatis mutandis* RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

De kritiek van de verzoekende partij is dan ook dermate vaag dat deze kritiek geen ontvankelijk middel uitmaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER